

การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอาหรับโดยใช้กิจกรรมค่ายเป็นฐาน ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้*

DEVELOPING ARABIC COMMUNICATION SKILLS USING CAMP-BASED ACTIVITIES IN THE THREE SOUTHERN BORDER PROVINCES

รอมยี่ มอหิ, อาติละห์ หะยีนีแว*, มะซมดี สะอะ

Romyi Morhi, Adilah Hayeeniwae*, Masamdi Saa

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ยะลา ประเทศไทย

Faculty of Humanities and Social Sciences, Yala Rajabhat University, Yala, Thailand

*Corresponding author E-mail: adilahabdlatif@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการจัดค่ายภาษาอาหรับที่จัดขึ้นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ ผลของการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ และความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้ 1) กลุ่มที่ใช้แบบสอบถาม ได้แก่ เยาวชนที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ จำนวน 300 คน และ 2) กลุ่มที่ใช้แบบสัมภาษณ์ ได้แก่ ครูผู้สอน จำนวน 9 คน รวมทั้งหมด 309 คน โดยใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้วิจัย ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้ Content Analysis ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ มีความชัดเจนและเป็นระบบ มีลำดับขั้นตอน และส่งผลสัมฤทธิ์ที่ดีต่อการพัฒนาการของนักเรียนด้านทักษะภาษาอาหรับ โดยเน้นการปฏิบัติแบบสถานการณ์จำลอง เน้นกิจกรรมบทบาทสมมติ และกิจกรรมเกมส์ ซึ่งผู้เรียนให้ความสนใจเป็นอย่างมาก กิจกรรมเหล่านี้ส่งผลสัมฤทธิ์ที่ดี และสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนอยากมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ในขณะที่ผลของกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับจัดอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.17$) ผู้เรียนมีความเห็นว่ากิจกรรมค่ายภาษาอาหรับมีความน่าสนใจ และความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อค่ายภาษาอาหรับ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.23$) คณะวิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรพัฒนาคู่มือหรือแนวทางการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับ เพื่อให้ครูสามารถนำไปปรับใช้ในพื้นที่อื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายกัน

คำสำคัญ: การพัฒนาทักษะ, ทักษะการสื่อสาร, การสื่อสารภาษาอาหรับ, กิจกรรมค่ายเป็นฐาน, สามจังหวัดชายแดนใต้

Abstract

This research aims to study the structure of Arabic language camps conducted in the three southern border provinces of Thailand, the impact of these camps on participants, and their satisfaction with the activities. A mixed-methods research approach was employed. The sample was divided into two groups: 1) 300 youth participants who had previously attended Arabic language camps, surveyed using a questionnaire, and 2) Nine Arabic language teachers interviewed for qualitative insights, making a total of 309 participants. A purposive sampling technique was used. Research instruments included questionnaires and interviews. Quantitative data were analyzed using percentage, mean, and standard deviation, while qualitative data were examined through content analysis. The findings indicate that the structure of Arabic language camps in the three southern border provinces is well-organized, systematic, and effectively enhances students' Arabic language skills. The camps emphasize scenario-based learning, role-playing, and games, which significantly engage learners and contribute to their motivation and active participation. The overall effectiveness of the camps was rated at a high level ($\bar{X} = 4.17$), with students finding the activities engaging. Additionally, participant satisfaction with the camps was rated at the high level ($\bar{X} = 4.23$). The study suggests that a handbook or guidelines for organizing Arabic language camps should be developed to facilitate implementation in other similar regions.

Keywords: Skill Development, Communication Skill, Arabic Language Communication, Camp-Based Activities, Three Southern Border Provinces

บทนำ

ภาษาอาหรับเป็นภาษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในโลกมุสลิม โดยถูกใช้เป็นภาษาหลักในพิธีกรรมทางศาสนาอิสลาม เช่น การละหมาด การอ่านคัมภีร์อัลกุรอาน และการศึกษาหลักคำสอนทางศาสนา ทั้งนี้ ในบริบทของประเทศไทย ชาวมุสลิมซึ่งมีสัดส่วนประมาณร้อยละ 5 - 6 ของประชากรทั้งหมด ใช้ภาษาอาหรับในด้านศาสนาและวัฒนธรรมเป็นหลัก (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2563) ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอาหรับได้รับความสนใจเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีประชากรมุสลิมอาศัยอยู่หนาแน่น เช่น จังหวัดปัตตานี ยะลานั้นราธิวาส และกรุงเทพมหานคร ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ได้แก่ ปัตตานี ยะลา และนั้นราธิวาสพบว่า มีประชากรมุสลิมมากกว่าร้อยละ 80 ของประชากรทั้งหมด (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2563) ส่งผลให้ภาษาอาหรับมีบทบาทสำคัญต่อวิถีชีวิตของประชาชน โดยเฉพาะในด้านศาสนาอิสลามและการสื่อสารในระดับภูมิภาคและระดับนานาชาติ การเรียนการสอนภาษาอาหรับในพื้นที่ดังกล่าวจึงถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยพัฒนาองค์ความรู้ด้านศาสนา และเปิดโอกาสทางเศรษฐกิจให้กับเยาวชนในพื้นที่ (Hassan, N., 2021) ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ภาษาอาหรับมีบทบาทสำคัญในด้านศาสนา การศึกษา และเศรษฐกิจ แต่ยังคงขาดแหล่งเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพการพัฒนาทักษะภาษาอาหรับในบริบทของพื้นที่นี้จะช่วยเสริมสร้างโอกาสในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ

ด้วยเหตุนี้ ค่ายภาษาอาหรับจึงกลายเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ได้รับความนิยม ที่จัดขึ้นโดยสถาบันการศึกษา องค์กรภาครัฐ และภาคประชาสังคม เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอาหรับในหมู่เยาวชน รวมถึงสร้างความเข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับวัฒนธรรมอาหรับและอิสลาม (Yusuf, M. & Abdullah, S., 2021) ด้วยเหตุนี้ การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดค่ายภาษาอาหรับในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้จึงมีความสำคัญ เพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินงาน ประสิทธิภาพ และปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดกิจกรรมดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

กิจกรรมค่ายภาษาอาหรับเป็นหนึ่งในกิจกรรมที่ถูกนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษา นอกจากจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ภาษาอาหรับได้ลึกซึ้งขึ้นแล้วยังเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถทางภาษาของตนให้ดีขึ้นด้วยซึ่งพิสูจน์ได้จากผลการศึกษาของนักการศึกษาหลายท่าน เช่น งานวิจัยของ David, G. R. M. et al. ที่ศึกษาผลกระทบของการจัดค่ายการเรียนรู้ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังการการจัดค่ายสูงกว่าก่อนจัดค่าย (David, G. R. M. et al., 2024) และผลการวิจัยของ กานต์ยุภา ชุ่มสนิท ที่พบว่า ประสิทธิภาพของค่ายภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นอยู่ในระดับมากที่สุด และผู้เรียนมีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้มีการเน้นกิจกรรมเสริมทักษะ และจัดค่ายภาษาอย่างมีระบบและมีวิจัยรองรับ (กานต์ยุภา ชุ่มสนิท, 2563) แต่สำหรับภาษาอาหรับยังไม่มีวิจัยที่ชี้ให้เห็นความสำคัญและประสิทธิภาพของการสอนภาษาที่เน้นกิจกรรมค่ายภาษา

จากสภาพปัญหาและความสำคัญดังกล่าว จึงสนใจที่จะทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอาหรับโดยใช้กิจกรรมค่ายเป็นฐานในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ และศึกษาความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้และในพื้นที่อื่น ๆ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับที่จัดขึ้นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้
2. เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ มีวิธีการดำเนินการวิจัย ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methods Research)
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง/ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ 1) ประชากร คือ นักเรียนในโรงเรียนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ที่เคยจัดค่ายภาษาอาหรับติดต่อกัน 5 ปี และ 2) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนในโรงเรียนที่เคยจัดกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับ 5 ปีย้อนหลังติดต่อกัน จังหวัดละ 1 โรงเรียน ทั้งหมด 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนจงรักสัตย์วิทยา อ.เมือง จ.ปัตตานี โรงเรียนอัตตรรักียะห์ อ.เมือง จ.นราธิวาส และโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ อ.เมือง จ.ยะลา โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ โรงเรียนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ที่เคยจัดค่ายภาษาอาหรับติดต่อกัน 5 ปี

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ โรงเรียนที่เคยจัดกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับ 5 ปีย้อนหลังติดต่อกัน จังหวัดละ 1 โรงเรียน ทั้งหมด 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนจงรักสัตย์วิทยา อ.เมือง จ.ปัตตานี โรงเรียนอัสตรากียะห์ อ.เมือง จ.นราธิวาส และโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ อ.เมือง จ.ยะลา โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่าง ออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ นักเรียนที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับที่จัดขึ้นในโรงเรียน ทั้ง 3 โรงเรียน ๆ ละ 100 คน รวมทั้งหมด 300 คน

กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มที่ตอบแบบสัมภาษณ์ ได้แก่ ครูภาษาอาหรับที่รับผิดชอบในการจัดค่ายภาษาอาหรับของทั้ง 3 โรงเรียน ๆ ละ 3 คน รวมทั้งหมด 9 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 309 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

วิธีการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยพัฒนามาจากแบบ สอบถามของงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และได้้นำเครื่องมือที่พัฒนาขึ้นมาตรวจสอบเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือโดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คนได้ตรวจสอบเพื่อหาค่า IOC หลังจากนั้นได้นำเครื่องมือไปลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น Reliability เมื่อได้เครื่องมือที่มีคุณภาพแล้วจึงได้นำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. แบบสอบถาม ผู้วิจัยพัฒนามาจากแบบสอบถามของงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยเป็นการศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับ ซึ่งแบ่งแบบสอบถาม ออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจต่อกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับ

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวิจัย

ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินและปรับตามแนวทางของ Nunan, D. แบบประเมินความพึงพอใจต่อกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับที่จัดขึ้นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีรูปแบบการกำหนดค่าระดับ คือ 5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด จนถึง 1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด โดยแยกประเด็นการประเมินผลเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวและความพึงพอใจต่อการจัดค่ายภาษาอาหรับโดยรวม ด้านที่ 2 ลักษณะของกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับ ด้านที่ 3 วิธีดำเนินกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับ ด้านที่ 4 ผลลัพธ์ของกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับ หลังจากได้แบบสอบถามต้นฉบับ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่ อาจารย์ปราณี ลำเบญญะ อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิทยาการวิจัย ดร.ฟาริด อาแว อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษาอาหรับ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.อัศดุรอแม สุธง อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนอิสลามศึกษา และเมื่อผ่านการตรวจสอบคุณภาพเชิงเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง IOC ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง

รายชื่อยู่ระหว่าง 0.80 - 1.00 แล้ว นำไปทดลองใช้กับนักศึกษาสาขาภาษาอาหารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ซึ่งค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจทั้งฉบับ (Reliability) จากการคำนวณโดยใช้สูตร Cronbach's Alpha Coefficient มีค่าเท่ากับ 0.87 (Nunan, D., 2004)

2. แบบสัมภาษณ์ครูผู้จัดค่ายภาษาอาหาร ซึ่งประกอบไปด้วยประเด็น ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ความเตรียมพร้อมก่อนจัดกิจกรรม

ส่วนที่ 3 การดำเนินงานจัดกิจกรรม

ส่วนที่ 4 ผลการจัดกิจกรรมและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เพื่อได้มาซึ่งข้อมูล และคำตอบที่เป็นจริง ครอบคลุมประเด็นอย่างสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่มุ่งศึกษา ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคหลาย ๆ อย่าง เพื่อให้ได้ ข้อเท็จจริงในกลุ่มศึกษา รวมทั้งเป็นการลดช่องว่างระหว่างผู้วิจัยกับกลุ่มเป้าหมายได้มีโอกาส สนับสนุนกันมากขึ้น มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นเหมือนผู้วิจัยเป็นคนในกลุ่มศึกษา เนื่องจากในการศึกษา ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) จึงได้ค้นคว้าข้อมูลทางด้าน เอกสารและใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาและ รวบรวมข้อมูล โดยมีรายละเอียด ดังนี้

การสัมภาษณ์เชิงลึก สามารถกระทำได้ 3 ระดับ คือ 1) การสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ คือ การสัมภาษณ์ การนัดแนะ เวลา สถานที่แน่นอนไว้ก่อน 2) การสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ คือ การสัมภาษณ์โดยการพบปะโดยส่วนตัว และ 3) การสัมภาษณ์แบบพูดคุยเป็นกันเอง คือ การพูดคุย กันธรรมดา การพูดคุยเป็นไปตามธรรมชาติ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก 1) การกำหนดประเด็นคำถามเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) โดยผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการโดยการเตรียมแนวคำถามการสัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้า เพราะสามารถยืดหยุ่น และกระทำได้ง่าย และมีความต่อเนื่องของคำถาม สามารถเจาะลึก การตั้งแนวคำถามหลักไว้ก่อนล่วงหน้าเป็นแบบกว้าง ๆ เพื่อให้มีจุดยืนและประเด็นที่ต้อง สัมภาษณ์ใช้ลักษณะคำถามแบบปลายเปิด ไม่มีการกำหนดหรือเรียงลำดับหัวข้อคำถาม แต่เป็นการสนทนาแบบธรรมชาติ และไม่สร้างความอึดอัดแก่ผู้ถูกซักถาม และ 2) ใช้การจดบันทึก และการบันทึกเสียงของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ วิธีการจดบันทึกโดยละเอียดภายหลังจากที่ได้จากการสนทนา การสัมภาษณ์ การบันทึก

โดยมีขั้นตอนการดำเนินงาน 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การสร้างเครื่องมือโดยนำแนวทางเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอาหารมาสร้างเป็นข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ซึ่งเครื่องมือการวิจัยผ่านการตรวจสอบเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญ ขั้นตอนที่ 2 สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ตามแนวทางและประเด็นซึ่งกำหนดไว้เพื่อให้ได้ ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ ขั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์และนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ มาจัดเป็น Category ใช้การวิเคราะห์สรุปเนื้อหาและการจัดกลุ่มข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ส่งหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลวิจัยให้ครูผู้จัดค่ายภาษาอาหาร

2. เมื่อได้รับอนุญาตให้เก็บข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามที่ทีมวิจัยร่วมกันพัฒนาแก่กลุ่มตัวอย่าง และผู้วิจัยเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง

3. เก็บข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. ผู้วิจัยได้ติดต่อกับกลุ่มตัวอย่างที่จะขอสัมภาษณ์เกี่ยวกับการจัดค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ และทำการนัดวัน เวลา และสถานที่ ๆ จะสัมภาษณ์

5. ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมค่ายด้วยตนเอง

6. บันทึกผลการสัมภาษณ์ และสรุปข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้หลักการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ผู้ศึกษาเลือกใช้การประมวลผลข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) โดยใช้ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความถี่ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้ Content Analysis

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ใช้สถิติ ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไป จำนวนและคุณสมบัติผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ
2. ข้อมูลระดับความพึงพอใจ จากแบบสอบถาม วิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ให้คะแนนสำหรับการประมาณค่าตามแบบ Likert Scale แก่คำตอบ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด เป็น 5 4 3 2 และ 1 ตามลำดับ

2.2 คำนวณหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคำตอบแต่ละด้าน และแต่ละข้อ แล้วแปรผลตามเกณฑ์ของเบสต์และคานัน (Best, J. W. & Kahn, J. V., 1993)

คะแนนเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง ระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง ระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง ระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง ระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง ระดับน้อยที่สุด

การประมวลผลข้อมูลเชิงคุณภาพ

ส่วนการประมวลผลข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำมาจัดหมวดหมู่ให้เป็นระเบียบตามเค้าโครงเรื่องแล้วสรุปออกมา เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์และหาข้อมูลเพิ่มเติมต่อไป หลังจากนั้นมีการเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมในส่วนที่ยังไม่สมบูรณ์โดยการสัมภาษณ์ซ้ำในบางประเด็นที่เป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ข้อมูลมากขึ้น และทำการวิเคราะห์ข้อมูลอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการ วิเคราะห์แบบอุปนัย (Analytic Induction) ซึ่งทำให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นจริงมาก

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า

รูปแบบการจัดค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ มีรูปแบบการจัดกิจกรรมที่มีความชัดเจนและเป็นระบบ มีลำดับขั้นตอน มีการอธิบายลักษณะกิจกรรม และส่งผลสัมฤทธิ์ที่ดีต่อพัฒนาการของนักเรียนด้านทักษะภาษาอาหรับ โดยเน้นการปฏิบัติแบบสถานการณ์จำลอง ที่แบ่งเป็นฐาน เช่น ฐานตลาด ฐานโรงพยาบาล ฐานธนาคาร ฐานสนามบิน และฐานร้านอาหาร เป็นต้น และเน้นกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอาหรับในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยผู้เรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์และประโยคในชั้นเรียน และนำมาปฏิบัติในกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับ และอีกรูปแบบหนึ่งที่ยินยอมจัดในค่ายภาษาอาหรับ คือ กิจกรรมเกมส์ภาษาเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนให้ความสนใจเป็นอย่างมาก และครูภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้จะบรรจุกิจกรรมนี้ในค่ายภาษาอาหรับเสมอ โดยให้เหตุผลว่าเป็นกิจกรรมที่ส่งผลสัมฤทธิ์ที่ดี และสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนอยากมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

ผลของการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ สามารถแสดงได้ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลของการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้

รายการวิเคราะห์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. นักเรียนเข้าใจในสิ่งที่วิทยากรอธิบายและสามารถปฏิบัติตามได้	4.19	0.88	มาก
2. นักเรียนสามารถใช้ท่าทางเพื่อสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมกับคำพูดที่ต้องการสื่อ	4.63	0.61	มากที่สุด
3. นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบในขณะที่ทำกิจกรรมได้อย่างคล่องแคล่วและเหมาะสม	4.21	0.76	มาก
4. นักเรียนสามารถออกเสียงภาษาอาหรับได้ถูกต้อง ชัดเจน	4.13	0.87	มาก
5. นักเรียนสามารถพูดเป็นประโยคเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้	3.88	0.94	มาก
6. นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอาหรับได้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์	4.01	0.79	มาก
โดยรวม	4.17	0.42	มาก

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ของกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.17$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านนักเรียนสามารถใช้ท่าทางเพื่อสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมกับคำพูดที่ต้องการสื่อ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.63$) รองลงมา ด้านนักเรียนสามารถพูดโต้ตอบในขณะที่ทำกิจกรรมได้อย่างคล่องแคล่วและเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.21$) ด้านนักเรียนเข้าใจในสิ่งที่วิทยากรอธิบายและสามารถปฏิบัติตามได้ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.19$) นักเรียนสามารถออกเสียงภาษาอาหรับได้ถูกต้อง ชัดเจน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$) ตามลำดับ

ความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ สามารถแสดงได้ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้

รายการวิเคราะห์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. วิทยากรบรรยายเข้าใจง่าย	4.23	0.91	มาก

ตารางที่ 2 แสดงความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ (ต่อ)

รายการวิเคราะห์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
2. เนื้อหาและกิจกรรมเหมาะสมและสนุกสนาน	4.42	0.83	มาก
3. สถานที่จัดเหมาะสม	4.07	0.95	มาก
4. ระยะเวลาเหมาะสม	4.04	1.09	มาก
5. การประชาสัมพันธ์ทั่วถึงและรวดเร็ว	4.15	1.10	มาก
6. กิจกรรมค่ายทำให้เกิดแรงจูงใจอยากเรียนภาษาอาหรับ	4.46	1.02	มาก
โดยรวม	4.23	0.44	มาก

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับ มีค่าเฉลี่ยโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.23$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านกิจกรรมค่ายทำให้เกิดแรงจูงใจอยากเรียนภาษาอาหรับ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.46$) รองลงมา ด้านเนื้อหาและกิจกรรมเหมาะสมและสนุกสนาน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.42$) ด้านวิทยากรบรรยายเข้าใจง่าย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.23$) การประชาสัมพันธ์ทั่วถึงและรวดเร็ว มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$) ตามลำดับ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

รูปแบบการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ มีรูปแบบการจัดกิจกรรมที่มีความชัดเจนและเป็นระบบ มีลำดับขั้นตอน มีการอธิบายลักษณะกิจกรรม และส่งผลสัมฤทธิ์ที่ดีต่อการพัฒนาการของนักเรียนด้านทักษะภาษาอาหรับ โดยการประเมินที่สอดคล้องกันทั้ง 2 ฝ่าย คือ ข้อมูลจากแบบสอบถามของผู้เรียน และข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ของครูภาษาอาหรับ โดยค่าเฉลี่ยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งข้อมูลข้างต้นแสดงถึงประสิทธิภาพของรูปแบบของค่ายภาษาอาหรับที่จัดขึ้นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ และจากการศึกษาข้อมูลผ่านแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ พบว่า กิจกรรมที่จัดในค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้มีความหลากหลาย โดยกิจกรรมที่ได้รับความนิยม คือ กิจกรรมสถานการณ์จำลองที่แบ่งเป็นฐานต่าง ๆ เช่น ฐานตลาด ฐานโรงพยาบาล ฐานธนาคาร ฐานสนามบิน และฐานร้านอาหาร ซึ่งเน้นบทบาทสมมติเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอาหรับในสถานการณ์จริง โดยผู้เรียนจะนำคำศัพท์และประโยคที่เรียนในชั้นเรียนมาปฏิบัติในกิจกรรมดังกล่าว กิจกรรมนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรยาณี อาลีมามะ และรอฮานี มาแฉะ ที่ระบุว่า กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอาหรับได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สุรยาณี อาลีมามะ และรอฮานี มาแฉะ, 2565) นอกจากนี้ กิจกรรมเกมส์ภาษาก็เป็นอีกหนึ่งกิจกรรมสำคัญที่ได้รับความสนใจจากผู้เรียนอย่างมาก ครูภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้มักบรรจุเกมส์ภาษาในค่าย เนื่องจากช่วยสร้างแรงจูงใจและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฟาร่า สุไลมาน ที่พบว่า กิจกรรมเกมส์ช่วยพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษของนักเรียน (ฟาร่า สุไลมาน, 2547) และงานวิจัยของ สุนิดา โฆษิตชัยวัฒน์ ซึ่งพัฒนาหลักสูตรค่ายภาษาอังกฤษด้วยการใช้เกมส์

แข่งขัน พบว่า กิจกรรมดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเช่นกัน (สุนิดา โฆษิตชัยวัฒน์, 2556) งานวิจัยเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่ากิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการพูด เนื่องจากสร้างสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง ซึ่งกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างมั่นใจ และการใช้กิจกรรมที่เน้นการมีส่วนร่วมและความสนุกสนานในคำยภาษา มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาทักษะภาษาของผู้เรียนทั้งในด้านการพูดและการใช้งานในสถานการณ์จริง เกมสภาษาเป็นกิจกรรมที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะด้านภาษาอาหรับของผู้เรียน โดยนอกจากจะช่วยเสริมสร้างความสามารถทางภาษาแล้ว ยังสร้างความสนุกสนานและแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากเข้าร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความพึงพอใจสูงต่อกิจกรรมเกมสภาษา เนื่องจากสามารถฝึกทักษะการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่รู้สึกกดดันหรือเบื่อหน่าย ข้อมูลนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Byrne, D. ที่ระบุว่า เกมสภาษาเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ในคำยภาษา เพราะผู้เรียนสามารถฝึกใช้ภาษาในบรรยากาศที่สนุกสนาน โดยที่ไม่รู้ตัวว่ากำลังพัฒนาทักษะทางภาษา ผลลัพธ์ดังกล่าวส่งเสริมให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา ซึ่งช่วยเพิ่มทั้งประสิทธิภาพและความมั่นใจในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเป็นธรรมชาติ (Byrne, D., 1990)

ผลของการจัดกิจกรรมคำยภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ สามารถพัฒนาทักษะการฟัง - พูดภาษาอาหรับของผู้เรียน โดยค่าเฉลี่ยโดยรวมของพัฒนาการทักษะการฟัง - พูดภาษาอาหรับของนักเรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.17$) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฟาร่า สุไลมาน ที่สรุปผลการวิจัยว่า กิจกรรมคำยภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาทักษะการฟัง - พูดภาษาอังกฤษได้จากระดับพอใช้ไปสู่ระดับดี ดังนั้น โรงเรียนจึงควรนำกิจกรรมนี้มาพัฒนาและบูรณาการกับการเรียนการสอนตลอดระยะเวลาเรียน ไม่ควรที่จะทำเฉพาะช่วงกิจกรรมปีละครั้ง ๆ ละ 2 วัน อย่างที่เคยทำในปีที่ผ่านมา (ฟาร่า สุไลมาน, 2547)

ความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมคำยภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ อยู่ในระดับมาก ซึ่งด้านกิจกรรมคำยทำให้เกิดแรงจูงใจอยากเรียนภาษาอาหรับ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมา ด้านเนื้อหาและกิจกรรมเหมาะสมและสนุกสนาน ด้านวิทยากรบรรยายเข้าใจง่าย ด้านการประชาสัมพันธ์ทั่วถึงและรวดเร็ว มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากตามลำดับ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสอดคล้องในการประเมินทั้งจากผู้เรียนและผู้จัดกิจกรรม สอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกวรรณ กุลสุทธิ และคณะ ที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กระบวนการคำยภาษาอังกฤษในกลุ่มนักเรียนระดับประถมศึกษา ซึ่งพบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมในระดับมากเช่นกัน (กนกวรรณ กุลสุทธิ และคณะ, 2562) นอกจากนี้ ยังมีความคล้ายคลึงกับงานวิจัยของ Jeenkram, A. & Teanprapakun, P. ที่ศึกษาการใช้กิจกรรมคำยภาษาอังกฤษในการเสริมสร้างแรงจูงใจของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยพบว่า กิจกรรมที่เน้นสถานการณ์ที่หลากหลายช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ 3 ด้าน ได้แก่ การสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ การกล้าแสดงออก และการมีความสนุกสนานกับกิจกรรม (Jeenkram, A. & Teanprapakun, P., 2022) การศึกษาดังกล่าวชี้ให้เห็นว่ากิจกรรมในคำยภาษา ทั้งในบริบทของภาษาอาหรับและภาษาอังกฤษ มีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจและพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องนี้ สรุปได้ว่า รูปแบบการจัดกิจกรรมคำยภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ มีรูปแบบการจัดกิจกรรมที่ชัดเจนและเป็นระบบ มีลำดับขั้นตอน มีการอธิบายลักษณะกิจกรรม และส่งผลสัมฤทธิ์ที่ดีต่อ

พัฒนาการของนักเรียนด้านทักษะภาษาอาหรับ โดยการประเมินที่สอดคล้องกันทั้ง 2 ฝ่าย คือ ข้อมูลจากแบบสอบถามของผู้เรียน และข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ของครูภาษาอาหรับ กิจกรรมที่จัดในค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้มีความหลากหลาย กิจกรรมที่ได้รับความนิยม คือ กิจกรรมสถานการณ์จำลองที่แบ่งเป็นฐานต่าง ๆ เช่น ฐานตลาด ฐานโรงพยาบาล ฐานธนาคาร ฐานสนามบิน และฐานร้านอาหาร ซึ่งเน้นบทบาทสมมติเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอาหรับในสถานการณ์จริง เป็นการจัดค่ายแบบค้างคืน ในระยะเวลา 2 วัน 1 คืน เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง - พูดภาษาอาหรับ สร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอาหรับ และกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับส่วนใหญ่จะจัดนอกสถานที่ เช่น อ่าวสะกอม แหลมโพธิ์ และพื้นที่ในชนบท เป็นต้น เพื่อเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศเดิม ๆ ภายในโรงเรียน ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม ยกเว้นโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ เท่านั้นที่จัดภายในโรงเรียนทุกปี เนื่องจากข้อจำกัดของงบประมาณ และพื้นที่ภายในโรงเรียนกว้างและเอื้ออำนวยต่อการจัดค่ายภาษา และในค่ายภาษาอาหรับมีกิจกรรมย่อย ๆ มากมาย แต่กิจกรรมหลักที่ทุกโรงเรียนจัดขึ้นเหมือนกัน คือ กิจกรรมฐานภาษา และกิจกรรมเกมส์ภาษา ซึ่งมีเกมส์ที่หลากหลายแตกต่างกันไป และมีรูปแบบการจัดฐานที่แตกต่างตามวัตถุประสงค์ของการจัดค่ายของโรงเรียนนั้น ๆ และทุกกิจกรรมมีการวางแผนล่วงหน้า โดยมีเอกสารประกอบการเข้าค่าย ให้กับครูที่เป็นวิทยากร และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับได้ทำความเข้าใจล่วงหน้า มีการอธิบายรูปแบบและขั้นตอนการเข้าร่วมกิจกรรม ผลของการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ สามารถพัฒนาทักษะการฟัง - พูดภาษาอาหรับของผู้เรียน โดยค่าเฉลี่ยโดยรวมของพัฒนาการทักษะการฟัง - พูดภาษาอาหรับของนักเรียนอยู่ในระดับมาก และจากการสัมภาษณ์ครูภาษาอาหรับที่กล่าวว่า กิจกรรมค่ายภาษาอาหรับมีความสำคัญและสามารถพัฒนาทักษะภาษาอาหรับได้จริง โดยสังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความเชื่อมั่นและกล้าที่จะพูดภาษาอาหรับ และสื่อสารโต้ตอบภาษาอาหรับได้มากขึ้น และความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ อยู่ในระดับมาก ซึ่งด้านกิจกรรมค่ายทำให้เกิดแรงจูงใจอยากเรียนภาษาอาหรับ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดรองลงมา ด้านเนื้อหาและกิจกรรมเหมาะสมและสนุกสนาน ด้านวิทยากรบรรยายเข้าใจง่าย ด้านการประชาสัมพันธ์ทั่วถึงและรวดเร็ว มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากตามลำดับ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสอดคล้องในการประเมินทั้งจากผู้เรียนและผู้จัดกิจกรรม โดยสังเกตจากความกระตือรือร้น และความปรารถนาของนักเรียนที่อยากให้ออกกิจกรรมนี้อีกในปีต่อไป จึงมีข้อข้อเสนอแนะ ดังนี้ 1) ควรศึกษารูปแบบกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับให้เข้าใจก่อนนำไปประยุกต์ใช้จริงในสถาบันการศึกษา 2) ควรสำรวจความสามารถภาษาอาหรับของผู้เรียนก่อนเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอาหรับ เพื่อที่จะได้คัดเลือกกิจกรรมย่อยต่าง ๆ ที่ เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน และ 3) ควรศึกษาประเด็นเกี่ยวกับกิจกรรมพัฒนาทักษะด้านภาษาอาหรับและภาษาอื่น ๆ และ 4) ควรศึกษาประเด็นอุปสรรคในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาและแนวทางแก้ไขเพื่อให้เกิดประโยชน์ในการนำไปพัฒนากิจกรรมค่ายภาษาอาหรับและภาษาอื่นต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กนกวรรณ กุลสุทธิ และคณะ. (2562). การศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาผ่านกระบวนการค่ายภาษาอังกฤษ. วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร, 7(4), 951-967.
- กานต์ยุภา ชุ่มสนิท. (2563). การพัฒนาหลักสูตรค่ายภาษาอังกฤษสำหรับครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา. ใน ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยบูรพา.

- พาร่า สุไลมาน. (2547). กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอิสลามสันติชน กรุงเทพมหานคร. ใน วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2563). รายงานผลการสำรวจข้อมูลพื้นฐานของครัวเรือน พ.ศ. 2563 ทัวราชอาณาจักร.
กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเศรษฐกิจแห่งชาติ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม.
- สุนีตา โฉมิตชัยวัฒน์. (2556). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 6(1), 430-447.
- สุรยาณี อาลีมามะ และรอฮานี มาแฉ. (2565). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอาหรับโดยใช้บทบาท สมมุติ
กรณีศึกษา นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามขนาดใหญ่พิเศษ จังหวัดนราธิวาส. วารสาร
มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 8(2), 217-235.
- Best, J. W. & Kahn, J. V. (1993). Research in Education. Boston: Allyn and Bacon.
- Byrne, D. (1990). Teaching Oral English. Singapore: Longman.
- David, G. R. M. et al. (2024). Understanding the impact of national learning camps: Teacher volunteers
experiences, teaching methods, challenges, and student learning outcomes. World Journal of
Advanced Research and Reviews, 21(1), 2182-2195.
- Hassan, N. (2021). Virtual Arabic camps during COVID-19: A case study of Thailand's southern border
provinces. International Journal of Educational Technology, 14(2), 55-72.
- Jeenkram, A. & Teanprapakun, P. (2022). The use of English camp activities to enhance primary
students' English learning motivation. Journal of Buddhist Anthropology, 7(2), 88-101.
- Nunan, D. (2004). Task-Based language teaching. Cambridge: Cambridge University Press.
- Yusuf, M. & Abdullah, S. (2021). Arabic language immersion programs in Southern Thailand:
Opportunities and challenges. International Journal of Arabic Studies, 18(5), 102-119.